

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 229/2013-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. mája 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta prerokoval prijatú sťažnosť L. K., zastúpeného advokátkou JUDr. Darinou Solárovou, Advokátska kancelária, Škultétyho 3, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 364/2009 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 364/2009 **p o r u š i l** základné právo L. K., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Košice II vo veci vedenej pod sp. zn. 38 Er 364/2009 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietáhov.

3. L. K. p r i z n á v a finančné zadost'účinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. L. K. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 407,55 € (slovom štyristosedem eur a päťdesiatpäť centov), ktorú je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho advokátky JUDr. Dariny Solárovej, Advokátska kancelária, Škultétyho 3, Košice, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 229/2013-9 z 18. apríla 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť L. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 364/2009 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

1.1 Zo sťažnosti vyplynulo najmä, že „Sťažovateľ návrhom na začatie exekúcie zo dňa 4. 2. 2009 doručeným súdnemu exekútorovi dňa 11. 2. 2009 sa domáhal od povinného SWAM s. r. o. Vozárova 1, Košice vymoženia mu súdom prisúdenej pohľadávky 36.166.- Sk bezúročne, pričom vysvetlil obsahom pripojenej žiadosti z 18. 2. 2008 (sťažnosti) na nesprávny postup súdu čo bol dôvod prečo nemôže pripojiť exekučný titul s vyznačenou doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti a domnieval sa, že konajúci súd má k dispozícii exekučný titul s vyznačenou doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, keďže sťažovateľovi doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti súd odmietal dlhšiu dobu opatriť exekučný titul.

Súd v skutočnosti jeho vyšší súdny úradník uznesením zo dňa 16. 3. 2009 č. k. 3Er/364/2009-21 žiadosť súdneho exekútora o udelenie povolenia na vykonanie exekúcie nezákonne zamietol.

Pretože sťažovateľ považoval rozhodnutie súdu vydané vyšším súdnym úradníkom za zjavne nezákonné podal proti uvedenému uzneseniu odvolanie zo dňa 27. 3. 2009 a keďže mu konečne po opakovaných ústnych a písomných žiadostiach a sťažnostiach exekučný titul bol doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti opatrený, pripojil ho k odvolaniu proti uzneseniu súdu zo dňa 16. 3. 2009 a očakával, že o jeho odvolaní rozhodne zákonne sudca alebo prípadne vec predloží na rozhodnutie odvolaciemu súdu.

Pretože odporca nielenže vydal zjavne nezákonné uznesenie, ale bol navyše aj dlhodobo nečinný, podal sťažovateľ u predsedu súdu sťažnosť na prieťahy v konaní zo dňa 28. 9. 2012, keďže nepoznal číslo odvolacieho konania a domnieval sa, že jeho vec rozhodne sudca, ktorý opraví zjavne nezákonné rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka zo dňa 16. 3. 2009.

Sťažovateľ až po podaní sťažnosti z doručeného mu uznesenia odvolacieho Krajského súdu v Košiciach zo dňa 3. 10. 2012 č. k. 16CoE/160/2012-35 zistil, že jeho vec ležala ľadom na súde I. stupňa cca 3 roky a nie na odvolacom súde a teda súd I. stupňa bol dlhodobo nečinný.

Sťažovateľ preto, že ide tu v exekučnom konaní o pracovnoprávny charakter už nespornej na súde veci, mala byť jeho vec rozhodnutá konečným rozhodnutím t. z. povolením udeleným súdnemu exekútorovi už pred 3 rokmi súdom a len zavinením súdu rozhodnutá nebola a preto toto súdne exekučné konanie trvá cca 4 rok bez efektu, je nútený podať túto ústavnú sťažnosť.

Preto, že súdne konanie nepokračovalo po podaní odvolania sťažovateľa dňa 27. 3. 2009 efektívne a v konaní sa nepostupovalo bez zbytočných prieťahov, sťažovateľ má za to, že pomalým a v rozpore s ust. § 6, § 100 prvá veta O. s. p. postupom súdu bolo a je naďalej porušované jeho právo na prejednanie exekučne vymáhaného nároku na náhradu mzdy v exekučnom konaní bez zbytočných prieťahov, zaručené mu čl. 48 ods. 1 Ústavy SR ako aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené mu čl. 6 ods. 1 Dohovoru(...), domáha sa sťažovateľ ochrany svojho práva na ústavnom súde, lebo ani sťažnosť sťažovateľa zo dňa 28. 9. 2012 na ktorú odpovedal predseda súdu listom zo dňa

24. 10. 2012, tak že ju uznal za dôvodnú nepomohla urýchliť exekučné konanie aj keď bola uznaná za čiastočne dôvodnú, podáva sťažovateľ túto sťažnosť.

(...) sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento NÁLEZ

Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38Er/364/2009 porušil základné právo L. K., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy(...) a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru(...)

Okresnému súdu Košice II prikazuje konať vo veci vedenom pod sp. zn. 38Er/364/2009 bez zbytočných prieťahov.

L. K. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 3.000 Eur, ktoré je mu povinný Okresný súd Košice II vyplatiť v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Košice II je povinný vyplatiť L. K. 269,58 Eur do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokátky JUDr. Dariny Solárovej, Škultétyho 3, 040 01 Košice.

Dôvodom pre ktorý si sťažovateľ uplatňuje aj primerané finančné zadostučinenie za v pracovnoprávnej veci priznanú pohľadávku, ktorú povinný dobrovoľne na základe rozhodnutí súdu neuhradil si musí exekučne vymáhať, je pocit právnej neistoty sťažovateľa v to kedy súd jeho vec, ktorá sa nepovažuje za právne a ani za fakticky zložitú právoplatne rozhodne konečným rozhodnutím. Sťažovateľ takýmto pomalým postupom súdu utrpel morálnu a aj faktickú finančnú ujmu, ak ani do 4 rokov od začatia exekučného konania nie je definitívne exekučné konanie ukončené konečným rozhodnutím a najmä pripísaním mu súdom prisúdenej pohľadávky na jeho účet a to napriek tomu, že súdom priznaný nárok na náhradu mzdy je nepochybný a súd postupoval nesprávne ak žiadosť súdneho exekútora zamietol ako to vyplýva z uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 3. 10. 2012 č. k. 16CoE/160/2012-35 a vyplývajúci z k návrhu na začatie exekučného konania a z k nemu po vyznačení právoplatnosti pripojených rozhodnutí súdov. “.

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom, listom sp. zn. 1 SprV 312/2013 z 3. júna

2013 a právna zástupkyňa sťažovateľa stanoviskom k vyjadreniu okresného súdu zo 14. júna 2013.

2.1 Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol chronológiu úkonov vykonaných v danej veci a dodal tieto relevantné skutočnosti:

„(...) S poukazom na(...) chronológiu vo veci možno konštatovať, že v konaní došlo k prietahom v konaní, posúdenie dôvodnosti prietahov nechávam na zvážení ústavného súdu.

Vo veci bola dňa 2. 10. 2012 podaná sťažovateľom sťažnosť na prietahy v konaní v zmysle zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, sťažnosť bola vybavená listom zo dňa 24. 10. 2012 evidovaným pod Spr. 171/2012, sťažnosť bola uznaná za dôvodnú.

Zároveň Vám oznamujem, že v súlade s ustanovením § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z.(...), súhlasím s upustením od ústneho pojednávania. (...)“

2.2 Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom podaní k vyjadreniu predsedu okresného súdu uviedla:

„(...) Vyjadrenie predsedu súdu považujem za korektné a faktograficky za súladné s chronológiou vo veci vykonaných oneskorených úkonov súdu, ktoré vyplývajú zo spisu súdu a z ktorej už samej chronológie úkonov vyplýva opodstatnenosť predmetnej ústavnej sťažnosti, čo predseda súdu korektne uznáva.

Žiaľ predseda súdu ako to oznámil sťažovateľovi na opakované sťažnosti sťažovateľa nemohol zasahovať do rozhodovacej činnosti zákonného sudcu a preto boli vydané arbitrárne nesprávne rozhodnutia súdu, zatiaľ 2x zrušené odvolacím súdom, len preto, že konajúci sudca nie je v stave pochopiť, že rozsudok súdu I. stupňa, v tej časti v ktorej nebol podaný riadny opravný prostriedok t. j. v nenapadnutej časti nadobúda právoplatnosť a aj vykonateľnosť. Preto ak z uvedeného dôvodu exekučné konanie trvá už takmer 4 a pol roka a vzhľadom na posledný procesný postup súdu zrejme bude trvať viac ako 5 rokov, po 3 očakávanom rozhodnutí odvolacieho súdu, keďže základné konanie trvalo tiež cca 5 rokov, sťažovateľ sa tak nemôže domôcť svojho práva po doba cca viac ako 10 rokov čo je

povážlivo dlhá doba. Preto trvám v plnom rozsahu na predmetnej ústavnej sťažnosti a navrhujem jej v plnom rozsahu vyhovieť.

(...) netrvám na tom aby sa v predmetnej veci konalo ústne pojednávanie.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu (ktorý bol ústavnému súdu zapožičaný až v marci 2014) ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 38 Er 364/2009:

Dňa 19. februára 2009 súdny exekútor JUDr. Peter Čirbes (ďalej len „súdny exekútor“) podal okresnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci sťažovateľa ako oprávneného proti povinnému SWAM s. r. o. Regionálny Renault, zmluvný partner so sídlom Košiciach, o zaplatenie sumy 1 200,49 € (36 166 Sk) s prísl. na základe rozsudku okresného súdu sp. zn. 19 C 228/03 z 12. decembra 2006. Vec bola na okresnom súde zaevidovaná pod sp. zn. 38 Er 364/2009.

Dňa 16. marca 2009 okresný súd uznesením č. k. 38 Er 364/2009-21 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol.

Dňa 31. marca 2009 sťažovateľ podal proti uvedenému uzneseniu odvolanie.

Dňa 18. júla 2012 bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), aby rozhodol o predmetnom odvolaní sťažovateľa.

Dňa 3. októbra 2012 krajský súd uznesením č. k. 16 CoE 160/2012-35 napadnuté rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Dňa 4. októbra 2012 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 14. novembra 2012 okresný súd uznesením č. k. 38 Er 364/2009-41 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia opakovane zamietol.

Dňa 3. decembra 2012 sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu č. k. 38 Er 364/2009-41 odvolanie.

Dňa 6. februára 2013 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o ostatnom odvolaní sťažovateľa.

Dňa 24. októbra 2013 krajský súd uznesením č. k. 16 CoE 138/2013-54 napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

Dňa 30. októbra 2013 bol spis vrátený okresnému súdu.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal(...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či v exekučnom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 38 Er 364/2009 dochádzalo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov(...)

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná(...)

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov sa zásadne naplní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (II. ÚS 26/95).

Pokiaľ ide o právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), pod konaním, v ktorom sa takáto vec prerokováva, je potrebné rozumieť nielen konanie prvostupňového súdu, ale aj konanie odvolacieho a dovolacieho súdu, ďalej konanie v správnom súdnictve, ako aj konanie o výkon rozhodnutia. Tento právny názor ústavného súdu vychádza z toho, že ani ústava a ani procesné predpisy upravujúce činnosť súdov v občianskych a trestných veciach nevynímajú z ich povinnosti konať bez zbytočných prietahov žiadnu vec, ktorej môže byť poskytnutá súdna ochrana (napr. I. ÚS 70/98, I. ÚS 56/02).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd prihliada aj na

predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že doterajšia dĺžka posudzovaného konania (ako na to bude poukázané v bode III/3 tohto rozhodnutia) nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. Napokon ani predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení nepoukázal na skutkovú alebo právnu zložitost' predmetnej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným priet'ahom. Dĺžka napadnutého konania teda nebola vyvolaná správaním sťažovateľa.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných alebo iných dôvodov absolútne nečinný od 31. marca 2009 do 18. júla 2012. Okresný súd teda minimálne počas troch rokov vo veci nevykonával žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako oprávnený počas napadnutého súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). K priet'ahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu. Ústava v čl. 48 ods. 2 pritom zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu

podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'účinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadost'účinenie v sume 3 000 €, najmä z dôvodu, že v napadnutom exekučnom konaní uplatňuje „v pracovnoprávnej veci priznanú pohľadávku, ktorú povinný dobrovoľne na základe rozhodnutí súdu neuhradil“, pričom jeho právna neistota dlhodobo nebola odstránená.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadost'účením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi aj finančné zadost'účinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, považuje za primerané priznať v sume 1 000 €. Ústavný súd pritom v okolnostiach danej veci prihliadol aj na povahu veci, najmä na to, že predmetom exekúcie v prospech sťažovateľa je finančná čiastka 1 200,49 € s prísl.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie ústavnej sťažnosti z 28. novembra 2012 a podanie písomného stanoviska k vyjadreniu okresného súdu 18. júna 2014). Za dva úkony vykonané v roku 2012 patrí odmena v sume dvakrát po 127,16 € a režijný paušál dvakrát po 7,63 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2013 patrí odmena v sume 130,16 € a režijný paušál 7,81 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkove sumu 407,55 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2014